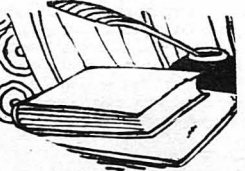

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΙΟΥΚ

ΤΟ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΦΙΤΣΑΣ

Ο ντέτεκτιβ Σέφτον Μπλαϊγκ είχε πάει στο Μάρτιγγαμ να περάσει το Σαββατοκύριακό του. Κατέλυσε στο ξενοδοχείο «Νόρφολκ» κ' έτοιμαζόταν να καθήσει στο τραπέζι, όταν έξαφνα τον έπλητσαν ένα γκαρσόνι και του είπε σιγά ότι ο καταστηματάρχης τον παρακαλούσε να πάει άμεσα να του μιλήσει.

«Ο Μπλαϊγκ σηκώθηκε κι' ακολούθησε το γκαρσόνι ως το γραφείο του διευθυντού του ξενοδοχείου κ. Περντριγιόν, τον όποιον θρήκεν εξαιρετικά παραγμένο και άηλογο.

—Περάστε μέσα, περάστε μέσα! είπε ο διευθυντής στον ντέτεκτιβ, τραβώντας τον από το χέρι. Συνέθη κάτι τρομερό... τρομερό!... Και τί άτυχία!.. Συνέθη τώρα που έχει πέσει στέ ξενοδοχείο ή περισσότερη δουλειά. Τι να κάμω, ξεέ μου, τί να κάμω;

—Κύριε Περντριγιόν, πότε μου πρώτα τί συμβαίνει και κάποιον σκεπτόσαστε τί θα κάμωτε...

—Τί μου συμβαίνει; Μου συμβαίνει ότι μιά κυρία πέθανε μέσα στο ξενοδοχείο μου, τώρα που το ξενοδοχείο μου είνε γεμάτο από κόσμο... Θα γίνη ανάκριση, σκάνδαλο θα γάσω με νομιάς όλην τήν πελατεία!..

—Αφού πέθανε ή κυρία αύτή, γιατί δέν στέλνετε να καλέσει τε γιάτρο να πιστοποιήση το θάνατό της;

—Έστειλα και τόν φώναξα...

Περιμένει μέσα. Πρόκειται για τήν δυστυχήμένη κ. Φοτερίγκαη, μιά πλουσιωτάτη και κομψοτάτη κυρία... Άλλωστε θα ήζυτε και μόνος σας.

—Μά τί θέλετε να σ'ς κάμω; ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

—Εγώ δέν ξέρω, έσεις θα κρίνετε... Μά πρώτα άπ' όλα δέν πρέπει να γίνη θόρυβος.

Μιλώντας έγινε σ' ένα νεό-τό γιάτρο για τόν όποιον είχε μιλήσει—να πλησιάση και άδηγησε τόν ντέτεκτιβ και τόν γιάτρο στο δωμάτιο τής κ. Φοτερίγκαη που είχε πεθάνει.

Ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο. Κοντά στο παράθυρο, μπροστά σ' ένα τραπέζι, καθόταν μιά γυναίκα. Ήταν πεομένη πάνω στο τραπέζι, όπου κάτι θάγρασε, φαίνεται, όταν τήν χτύπησε εραφικά ο θάνατος. Το ένα της χέρι, το άριστερό, ήταν διπλωμένο κάτω από το στήθος της και τ' άλλο άκουμπουσε στο τραπέζι, κοιτά δέ στα δάχτυλά της θρισκόταν ένας κοινδυλοφόρος. Ήταν ντυμένη για να βγη έξω. Στους ώμους της είχε ριγμένη μιά άρωατόστη γούνα.

Ο γιάτρος εξήτασε το σφυγμό της κ' έσηκωσε το κεφάλι του. Ύστερα έσκυψε να εξετάση το πρόσωπο τής πεθαμένης και φάνηκε πως εαφνιάσθηκε, όστε ο ντέτεκτιβ έσκυψε κι' αύτός να ιδή τί του έκανε τούση εντύπωση.

Η κ. Φοτερίγκαη ήταν εξαιρετικά άφραση, τριάντα έφτα περίπου έτών. Μά από τή φρίκη που εξέφραζαν τά χαρακτηριστικά της, ήταν εύκολο να καταλαβή κανείς ότι πέθανε από φριχτό θάνατο. Η εξέταση τών ματιών τής ίδιως έφερε σε μεγάλη άπορία τόν γιάτρο.

—Πότε άντελήφθητε το θάνατό της; ρώτησε.

—Μά μόλις πρό πεντε-όεκα λεπτόν. Μια καμαριέρα μπήκε στο δωμάτιο και θέλωντας σ' αύτή τή σάση τήν κ. Φοτερίγκαη, ένόμιση πως είχε λιποθυμήσει κ' έτρεξε να με ειδοποιήση. Άμέσως μόλις τήν είδα, έστειλα να σάς φωνάξουν, γιάτρε καθώς και σάς, κύριε Μπλαϊγκ, γιατί έκατάλαβα πως ήταν πεθαμένη. Ωστόσο να ρήγείτε σεις, φρόντισα και κλειδώσα τήν πόρτα του δωματίου.

—Το δωμάτιο, όταν το κλειδώσατε, ήταν έτοι άπως είνε τώρα; —Ακριβώς. Τήν πεθαμένη δέν τήν έπείραξε κανείς. Έγώ μόλις τήν άγγιξα.

Ο γιάτρος έγύρισε προς τόν κ. Μπλαϊγκ.

—Περίεργο! είπε. Δέν πιστεύω νάχη περισσότερο άπο ένα τέταρτο τής ώρας που πέθανε. Θάλλεγε κανείς πως πέθανε από κάποια κρίση άνευρυσμου τής καρδιάς της!... Τελος πάντων, αύτά θα τά ιδούνη στήν αύτοψία που θα γίνη. Νομίζω πως πρέπει να τήν μεταφέρουμε στο νεκροκοπέιο.

—Κ' έγώ τής ίδιας γνώμης είμαι, είπεν ο ντέτεκτιβ, έφόσον ο κ. διευθυντής του ξενοδοχείου δέν θέλει να γίνη θόρυβος.

Και άνασήκωσε λίγο τούς ώμους και το κεφάλι της νεκρής. Τότε όμως στο χέρι της, που ήταν διπλωμένο κάτω από το στήθος της, φάνηκε ένα σημάδι, ένα πράγμα σαν σφραγίδα.

Ο ντέτεκτιβ εξήτασε με προσοχή αύτό το σημάδι κ' ύστερα εξήτασε το στήθος τής νεκρής στο μέρος που κλείνει το ντεκολτέ.

—Κύριε Περντριγιόν, είπεν, λέτε πως κανείς δέν άγγιξε τήν νεκρή μετά το θάνατό της;

—Κανείς άπολύτως.

—Λοιπόν, φίλε μου, είπεν ο ντέτεκτιβ, έχετε λάθος. Όχι μόνο τήν άγγιξαν, αλλά και τήν έκλεψαν!

—Τήν έκλεψαν; Πώς γίνετα αύτό; Τί τής πήραν;

—Τήν έκλεψαν! έπανέλαθε κι' ο γιάτρος με δυσπιστία. Μά τά δαχτυλίδια πούχει στα δάχτυλά της και το κολλέτι που φορεί αξίζουν χιλιάδες, χωρίς άπό τά σκουλαρίκια και τή γούνα της. Κί' όμως κανένας δέν τά πείραξε...

—Μολταούτα ύποστηρίξω πως τήν έκλεψαν κ' έχω τήν άπόδειξη πρόχειρη. Κ' έφόσον έγινε κλοπή, ποιάς μάς έγυωδαται πως δέν έγινε και χειρότερο έγκλημα;

Και ο άστυνομικός εξήτασε άφρημένος τή γούνα τής νεκρής. Τού φαίνονταν παραένο πώς ή κ. Φοτερίγκαη φορούσε τή γούνα της. Νά τή φορή έξω που φυσούσε ήταν φυσικό. Μά μέσα στο δωμάτιο; Αφού έκάθησε να γράψη, φυσικότερο δέν ήταν ν' άφήση τή γούνα της σε μιά καρέκλα; Ύλεικοντας σε κάποια σκέψη, ο ντέτεκτιβ έσηκωσε τή γούνα από τούς ώμους τής πεθαμένης. Άμέσως μιά κραυγή φρίκης έβγήκεν από το στόμα του ξενοδόχου και του γιάτρο.

Κάτω από τόν άριστερόν ώμο, στη νταντέλλα του φορέματος, ύπρχε μιά κηλίδ αίματος, σαν δεκάρα μεγάλη. Ο ντέτεκτιβ άγγιξε με το δάχτυλο το μέρος τής πληγής και συνάντησε εκεί τήν αιχμή κάποιου μεταλλικού αντικειμένου.

Τήν έμαχαίρωσε κάποιος με σιλέτο, του όποιου ή λάμα ήταν λεπτή, σαν καρφίτσα καπέλλου, είπεν ο ντέτεκτιβ. Και ο δολοφόνος, για να μην τρέξη αίμα, έσπασε τήν αιχμή του σιλέτου μέσα από τήν πληγή. Κύριε Περντριγιόν, ειδοποιήστε άμέσως τήν άστυνομία. Μην πείτε σε κανένα πως έγινε έγκλημα.

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου έβγήκε και ο ντέτεκτιβ έκλείδωσε τήν πόρτα του δωματίου. Ύστερα έσώκησε σ' ένα χαρτί προσεκτικά το σημάδι που ήταν στο χέρι τής νεκρής.

Το έγκλημα διεπράχθη, εξήγησε στο γιάτρο, από κάποιον που καθόταν στο ξενοδοχείο, από κάποιον που ήταν εις θέσιν να παρακολουθή άπό πολύ κοντά τήν κ. Φοτερίγκαη κ' ήξερε καλά το παρελθόν της...

—Αποκλείεται να ήρθεν άπ' έξω ο έγκληματίας;

—Αποκλείεται γιατί τά παράθυρα του δωματίου αύτου είνε προς τήν πρόσοψη. Μπροστά ύπρχει πολός κόσμος. Ο δολοφόνος λοιπόν δέν μπήκεν από το παράθυρο. Αν ήταν πάλι ξενοκ' έμπαινε από τήν πόρτα κ' αν παραδεχτούμε πως θα τόν άφηνε κάτω ο θυρωρός ν' άνέση, θα τόν έθλεπαν στο ιδιόδρομο τά γκαρσονάκια και ή καμαριέρες, που πηγαίνερονται αύτή τήν

Κάτω άπ' τόν άριστερόν ώμο ύπρχε μιά κηλίδ αίματος

ώρα και θα τους κινούσε τις ύποψιες. "Όσο για το παρελθόν της νεκρής θα το μάθουμε χάρις σ' αυτό το γράμμα που έγραψε, όταν τη σκότωσαν. Το γράμμα, ατελείωτο ακόμα, δεν περιελάμβανε παρά κοινοτοπίες. Μά η διευθυνή που είχε γράψει στο φάκελλο λέει: «Κυρία Ντ'ε Καλάν ν, ό δ'ό ς Μ π λ ο υ ό έ 22, Παρίσι». Σας παρακαλώ, μείντε' εδώ να πάω μια στιγμή να τηλεγραφήσω.

"Ο ντέτεκτίβ κ. Μπλαίρκ άρχισε να γυρίζει, γιατί θγάνονταν από το τηλεγραφείο έπληρε άμέσως το τραίνο για το Λονδίνο, άπ' όπου γύρισε το θραύσι. Μόλις έφθασεν, έρώτησε υπάλληλο κάενά τηλεγράφημα γι' αυτόν. Τού έδωσαν πράγματι ένα έκτενες τηλεγράφημα. Το έδιάβασε και κατόπιν έφώναξε τόν διευθυνή τού ξενοδοχείου.

—Κύριε Περτριγιόν, στείλτε να φωνάξετε τόν γιατρό και τόν ένομοτάρχη και τούς δύο γιωροφύλακες με πολιτικά που έχει μαζί του. Βάλτε τους να περιμένουν αο μικρό σαλονάκι και δώστε μου κλεινά το κλειδί τού δωματίου άριθμ. 35 ή ένα από τά άντικλειδιά που έχετε για ν' άνοίγετε τά δωμάτια.

"Ο διευθυτής τού ξενοδοχείου τού έδωκε τó άντικλειδί κ' έφυγε για να έκτελέσει τις άλλες παραγγελίες που τού είχε δώσει ό ντέτεκτίβ, ό οποίος κατόπιν έφυγε κι' αυτός κ' έγύρισε μετά ένα τέταρτο.

"Έδωσε τó άντικλειδί πάλι στον διευθυτή τού ξενοδοχείου και τούπε:

—Κύριε Περτριγιόν, στείλτε να ειδοποιήσετε τόν πελάτη σας, που μένει στο δωμάτιο άριθμ. 35 ότι θρέθηκε μιά ταμπακέρα και νάρθη να ιδή μήπως είναι ή δική του.

Λέγοντας τά λόγια αυτά, έδωσε στον ξενοδόχο μιά άσημενια ταμπακέρα κ' έπρόσθεσε:

—Έγώ θα έμφανισθώ μόλις έρθει ό πελάτης αυτός. Κ' έφυγε.

Μετά τρία λεπτά χτύπησε ή πόρτα και μπήκε μέσα ένας κοντός, μελαχροίνος άνθρωπος που έκουτσαινε λίγο, και τó ένα μάτι του, τó άριστερό, καθώς φαίνονταν πίσω από τά γυαλιά, ήταν έλαφράς θλασμένο.

—Πού θρέθηκε ή ταμπακέρα μου; έρώτησε.

—Στό τραπέζι που δειπνήσατε απόψε. Για κυτάχτε!... Είναι πράγματι δική σας;

—Περίεργο! είπε... Κι' όμως έννομιζα...

Μά έσταμάτησε ακούγοντας ν' άνοίγει ξαφνικά ή πόρτα. "Ήταν ό ντέτεκτίβ που μπήκε μέσα κ' έκλειδωσε πίσω του τήν πόρτα.

—Καλησπέρα, Στρώμ! είπεν, άπειθυμόμενος προς τόν πελάτη τού δωματίου άρ. 35

"Ο άνθρωπος αυτός άνασηκόθηκε έλαφρά κ' έρριξε μιά άγρια ματιά στον ντέτεκτίβ.

—Απατάσθε, κύριε, όνομάζομαι Ραφαήλ.

—Επί τού παρόντος ίσως, μιά προτήτερα όνομαζόσαστε Στρώμ... Σύμφωνοι! είπε με έλαφρην ειρωνεία ό ντέτεκτίβ.

"Ύστερα, άνοίγοντας τήν πόρτα τού σαλονιού, που ήταν διπλα στο γραφείο τού διευθυνού, είπε:

—Έλάτε, γιατρέ, μπορείτε να μπήτε, και σεις οι άλλοι κύριοι!... Κύριε ένομοτάρχη, ουλλάδθε σάς παρακαλώ τόν κ. Στρώμ ώς έννογον τής δολοφονίας τής κ. Φοτερίγkαιη...

"Ο Στρώμ ώρμησεν ένάντιον τού, άλλα ταχύτερος ό ντέτεκτίβ τόν έπιασε και τόν έκράτησεν άκίνητο. "Ένα πιστόλι έπεσε χάμω. Μιέ τó πάλαμο τών δύο άνδρών, τó μανίκι τού δεξιού χεριού τού Στρώμ εσοχίστηκε ώς πάνω από τόν άγκώνα.

—Δέν υπάρχει καμιά άμφισβόλια! είπεν ό ντέτεκτίβ. "Ή κ. Φοτερίγkαιη, τή στιγμή που σκοτώθηκε, έγραφε σέ μιά φίλη της στο Παρίσι. "Έτηλεγράφησε στή Γαλλική άστυνομία να με πληροφορήσει για τó ποιόν τής κ. Φοτερίγkαιη, φίλης κάποιας κυρίας Ντ'ε Καλάν, όδός Μπλομέ 22 στο Παρίσι, και να τί μου άπάντησάν:

"Φοτερίγkαιη Λουκιλλη, έτών 38, χήρα πλουσιωτάτη και πολυέκκεντρική, πολύ γνωστή τόν Παρισινόν κόσμο. "Αν και έντιμωτάτη κατά τά άλλα, κατηγορήθη ως κλεπταποδόχος. Δύο φορές παρ' όλιγον να καταδικασθί ως συνένοχος μεγάλου κλοπών.»

—Λοιπόν, έννομησεν ό ντέτεκτίβ, όταν μ' έφώνασεν ό διευθυτής τού ξενοδοχείου να ιδώ τó πτώμα μίς κυρίας που θέθανε ξαφνικά, είδα άμέσως άπάνω στο άριστερό της χέρι ένα σημάδι. Πολλές φορές, όταν γράφουμε, σπηρίζουμε τó στήθος πάνω στο άριστερό χέρι. "Έτσι άν έχει κανείς άλυσσάει ρολογιού ή άλλο τίποτε, με τήν πίεσι άφήνει, καθώς και τά κομμάτια τών ρούχων, ένα σημάδι στο χέρι σαν σφραγίδα. Στο άριστερό χέρι τής κ. Φοτερίγkαιη ήταν τó άπότύπωμα ενός κοσμήματος με μεγάλη πέτρα και με πολλές μικρότερες δάγυρα. Προφανώς τέτοιο κοσμημα φορούσε ή κ. Φοτερίγkαιη στο στήθος, καμιά καρφίτσα ίσως. "Άλλά τó κορμάκι τού έξιήσασ, δέν έπληρχε τέτοιο κοσμημα. Φαι

νότουσαν όμως στο όρεμα ή τρύπες που ήταν πρώτα καρφιστωμένο. Δέν χρειαζόταν φιλοσοφία να καταλάβω πως κάποιος είχε κλέψει τó κοσμημα και ή κλοπή είχε γίνει λίγα λεπτά πριν, άφου τó φορούσε ή νεκρή. όταν έγραφε. "Αντέγραφα τó άπότύπωμα τού κοσμήματος αυτού. Βλέποντας δέ τά δαχτυλίδια και τó κολλήτι της νεκρής άπέραστα, σνεπερήσαν πως ή καρφίτσα που έκλάπη είχαν εξαεριστικά μεγάλη αξία. "Ο δολοφόνος, έννομησεν ότι ή κ. Φοτερίγkαιη τήν φορούσε στο κορμάκι της, μπήκε κρυφά στο δωμάτιό της, τήν πιο κατάλληλη στιγμή, τήν ώρα που έγραφε, με τήν πλατή γυρισμένη προς τήν πόρτα. Τήν έπλησίασε σιγά και τήν έμαχαίρωσεν άπο πίσω μ' ένα μακρόλεπτο στιλέτο, τού οποίου κατόπιν έπιασε μέσα τή λαμια για να μην τρέξει αίμα από τήν πληγή. "Ύστερα πήγα στο Λονδίνο κ' έρώτησα στή άστυνομία άν ήξεραν τίποτε για κανένα κοσμημα σχηματός σαν αυτό που τούς έδειξα στο χαρτί, άφου είχα αντίγραφο τού άποτύπωμα που ήταν πάνω στο χέρι της νεκρής. Τό έννομησαν άμέσως! "Ήταν μιά καρφίτσα με ένα περίεργο μεγάλο διαμάντι και γύρω-γύρω χονδρά μαργαριτάρια. Τήν καρφίτσαν αυτή τήν έκλειψε πρό έτών από τήν θάρση Μάναλιτς στή Βιεννη ένας ύπηρετής Στρώμ όνοματι. Δέν τόν είχαν πιάσει, άλλα ήσαν γνωστά τά χαρακτηριστικά του: "Ανάστημα 1.65 μ., κουτσάινει έλαφρά από τó ένα πόδι, μαλλια μαύρα, έυρισμένους—τόρα έχει μουστάκι—λίγο θλασμένο τó άριστερό του μάτι και μιά γοργόνα ζωγραφισμένη στο δεξιό μπράσο. Γι' αυτό, όταν παλεύσαμε έκει που μου έπεθηκε τού έξιήσια τó δεξιό μανίκι άπο τόν άγκώνα. Νά ή γοργόνα... "Ύστερα έμπήκα με τó άντικλειδί που μου έδωσαν ό διευθυτής τού ξενοδοχείου στο δωμάτιό του. Μέσα σ' ένα βάλε θόρκα τή λαθή τού στιλέτου. Τούκλεμα με τέχνη τήν ταμπακέρα τού ύστερα, για να τόν καλέσωμ' έδω, δίχως να γίνη θόρυβος... Τήν καρφίτσα δέν τή θόρκα στο δωμάτιό του. Φαντάζομαι όμως... Γι' άσταθήτε...

Προσπάθησε να μάξη τόν συλλογηθέντα Στρώμ κ' ύστερ' από μικρή άντιστασι, ή κασιότα εθρέθηκε σέ μιά κρυφή τσέπη τού γιλέκου του.

—Ιδού όλη ή ύπόθεσις! κατέληξεν ό ντέτεκτίβ. "Όπως σας τήν είπα. Τήν καρφίτσα αυτήν ό Στρώμ ή κανένας άλλος συνένοχος τού θα τήν έπούλιων προ καιρού στήν κ. Φοτερίγkαιη. Μετάνοιωσεν φαίνεται κατόπιν και τήν ξανακλεψε, άφου έδολοφόνησε τήν κ. Φοτερίγkαιη.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΙΟΡΚ

ΝΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τό κρώμα τού κεφαλιού προκαλεί καρταροή τής μύτης, τó κρώμα τών ματιών προκαλεί δάκρυα τó κρώμα τών έντέρων προκαλεί διάρροιαν, κτλ.

"Η καρταροή αυτή από τή μύτη, τά μάτια, τά έντερα, είναι, διατείνεται ένας έννος γιατρός, ή προσπαθεί τής φύσεως να έξουδετερώση μιά θλαθή τού όργανωμού μας. Είναι μιά θεραπευτική μέθοδος—μορούμε να πούμε—που τήν χρησιμοποιεί μόνος τού ό όργανωμός μας και τó καλύτερο είναι να μην τήν σταματούμε με διάφορα μέσα, άλλα ν' άφήνουμε τήν φύσι να ενεργή μόνη της.

"Ο λόος μας κάτι φαίνεται ήξερε σχετικώς για να θγάλη τήν παροιμία «βήχα και συνάχι, γάμασ' άπο που τάχει».

***

Στό Μεξικό έπικρατεί ή συνήθεια να βαφτίζουν τά κατοικίδια ζώα.

Μιά όρισμένη ήμερα τού χρόνου, δηλαδή, όλοι οι κάτοικοι τού χωριού οδηγούν στήν πλατεία τά ζώα τους, άλογα, θώδια, γαϊδούρια, σκυλιά, γατες, κόττες, στολισμένα με κορδέλλες και λουλούδια.

"Ο παπάς φάλλει άγίασμα και ραντίζει με άγίασμα τά ζώα. Σέ όσα ζώα πέσι άγίασμα, οι κύριοι τους τά περιποιούνται πιά περισσότερο από τάλλα κι' ούτε τά πουλουν, ούτε τά σφάζουν, άφήνοντάς τα να πεθάνουν ήσυχά από γηραιότητα.

***

"Έπικρατούσε, μέχρι πρό τιος, ή ίδεα, ότι τα κατοικίδια κατασκευάσθηκαν για πρώτη φορά στήν Κίνα. Δέν φαίνεται, άπότσο, νησί αλήθεια αυτό, γιατί ένα είδος γυαλιά είχαν και οι άρχαίοι "Έλληνες και οι Ρωμαίοι.

Μετενιέριζον, δηλαδή, διάφορα πολιτουμε λιθους για να θλάσουν μεγαλωμένα τά μικρά άντικλειμενα ή να κυτάξουν μακρτά.

"Ο Έξερης πασακλουθόσε άπό τó όρος Αϊγάλεω τήν ναυμαχία τής Σαλαμίνας έχοντας στο μάτι του ένα μεγάλο άμέθιστον.

"Επίσης ό Νέρων είχεν ένα είδος μονόκλ-φασακίαν από άμέθιστον.

